

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/15/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413205149
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8413205149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 27. 1. 2015 č.k. 2C/215/2013 - 26, jednohlasne takto

rozhodol:

Zamietla návrh na prerušenie konania.

Potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Nepriznáva žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok rozsudkom č. k. 2C/215/2013-26 žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že návrhom z 27.9.2012 žalobca sa domáhal zaplata sumy 125,- eur titulom majetkovej škody a 605,- eur titulom nemajetkovej ujmy z dôvodov nevydania poverenia súdnemu exekútorovi v zákonnej 15-dňovej lehote vyplývajúcej z § 44 ods. 1 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z.. Exekučný súd zapríčinil prieťahy v konaní, pričom žalobca disponoval exekučným titulom, a to rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu. Pre nesprávny úradný postup exekučného súdu tak žiada priamu majetkovú škodu 125,- eur súvisiace s nákladmi navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní ako aj nemajetkovú ujmu za prieťahy v konaní 605,- eur s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Nemajetkovú ujmu žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov.

Žalovaný k návrhu spochybnil nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej škody. Jedná sa o predčasne uplatnený nárok pred uplynutím 6-mesačnej lehoty na vybavenie žiadosti na Ministerstve spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu tu súd poukazuje na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, s tým, že od 1.6.2011 už neplatí 15-dňová lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Ak sa uplatní nárok z nesprávneho úradného postupu a nerozhodnutia, ani vydania poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote, tak takýto nárok žalobcu nemá oporu v zákone. Prax preukázala, že 15-dňová lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi je výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie v prípade, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Navyše, ani podľa rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Asturcom sa nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Aj podľa rozhodnutia

Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, má vnútroštátny súd z úradnej moci právo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

15-dňová lehota na udelenie poverenia neplatí v prípadoch, ak súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Navyiac, pre úspešné uplatňovanie nároku na náhradu škody je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a v tomto prípade ani nie je možné prípadnú nezákonnosť posudzovať.

Ak Ústavný súd konštatuje, že vnútroštátne súdu má ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, a nekalú povahu rozhodcovskej doložky, potom prináleží vnútroštátnym súdom vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z daného vnútroštátneho práva vyplývajú. V konaní nebolo preukázané, aby podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa konšatovalo, že by sťažnosť na prieťahy existovala a bolo vydané právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva, resp. došlo k disciplinárnemu konaniu pri vybavovaní sťažnosti. Zatiaľ nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahu.

Čo sa týka nárokovanej škody, zo strany žalobcu nie je preukázaná konkrétna škoda a ušlý zisk, pričom takéto dôkazy musí produkovať žalobca a pohľadávku individualizovať.

Z vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že bolo vedené exekučné konanie na Okresnom súde Poprad sp. zn. 17Er/381/2009 žalobcu ako oprávneného proti povinnému W. Y..

Súd nárok žalobcu posudzoval podľa § 3 ods. 1 písm. a/ a d/ zákona č. 514/2003 Z.z., že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci, a to nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa § 9 ods. 4 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd pri hodnotení nároku vychádzal aj z § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), že súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Podľa žalobcu malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, keď nedošlo k vydaniu poverenia súdnemu exekútorovi v zákonnej 15-dňovej lehote. Žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahu v konaní. Či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je v kompetencii Ústavného súdu. O namietaných prieťahoch nebolo vedené konanie pred Ústavným súdom a nevedelo sa ani disciplinárne konanie, resp. nebolo vydané právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Súdy v konaniach o nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu nie sú oprávnené posudzovať nesprávny úradný súdu spočívajúci v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Navyiac,

15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi je výraznou prekážkou pre objektívne posúdenie zákonnosti exekúcie. Ak je uplatnený nárok podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514, tak sudy môžu vychádzať len z výsledkov vybavených sťažností na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, či prípadného disciplinárneho rozhodnutia. Zatiaľ nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by sa priamo týkalo spornej veci a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca neunesol ani dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody. Keď sa uplatňuje tzv. majetková škoda na účelne vynaložené náklady spojené so žiadosťou žalobcu pri vymáhaní pohľadávky v exekučnom konaní, tak nestačí len samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikla škoda, že si uplatňuje výšku bez predloženia dôkazov o vynaložených nákladoch a konkrétnej škode. Keď sa uplatňuje nemajetková ujma, tak žalobca nepreukázal, že došlo ku vzniku nejakej škody v dôsledku ohrozenia legitímnych očakávaní oprávneného a tvrdeného zmarenia nároku žalobcu v exekučnom konaní pre prieťahy v súdnom konaní. Hypotetické úvahy žalobcu o možnej insolventnosti povinného, o stratení kontaktu s povinným, nepreukážu konkrétnu výšku majetkovej škody či nemajetkovej ujmy u žalobcu. Preto sa ani konkrétnou výškou súd nezaoberal, keď žalobca nepreukázal základ nároku, a to vznik škody.

Čo sa týka nepreukázania nesprávneho úradného postupu, tak nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, kde nebol preukázaný atribút, a to nesprávny úradný a vznik konkrétnej škody.

Ak žalobca odkazuje na znalecký posudok N. F. Z. K. č. 1/2014, tak ani z tohto znaleckého posudku nevyplyva konkrétna výška uplatnenej pohľadávky z náhrady škody z jednotlivého prípadu porušenia povinností v exekučnom konaní. Keď žalobca neunesol v konaní povinnosť tvrdenia, ani neuviedol konkrétne náklady vynaložené na správu a udržiavanie finančného systému, neunesol tak dôkaznú povinnosť, čo má za následok zamietnutie žaloby. Vzhľadom na vyššie uvedené súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalobca. Súd rozhodol o merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má za následok nesprávne súdne rozhodnutie. Takéto rozhodnutie musí byť zrušené.

Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak sudy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy atď.. Dohovor zaväzuje zmluvné strany, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote.

Žalobca doložil v konaní ako dôkaz Znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný J.M. Ú.U. N. F. Z. K.. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

Žalobca v konaní navrhuje prerušiť konanie z dôvodu prebiehania konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky. Tým, že okresný súd nerozhodol

o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania, odňal mu možnosť konať pred súdom a zbavil ho možnosti proti svojmu rozhodnutiu opravný prostriedok, pokiaľ sa navrhovateľ s postupom okresného súdu nestotožňuje. Žalobca navrhuje zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, pokiaľ sa týka veci samej (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Exekučný súd z úradnej moci podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku má právo skúmať žiadosť o udelenie poverenia, čo je limitované 15-dňovou lehotou na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri bezchybnom návrhu. Ak exekučný súd z úradnej moci je oprávnený preskúmať žiadosť o udelenie poverenia, tak lehota 15 dní vždy platí len pre prípady vyhovievania návrhu a poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia. Pätnásťdňová lehota nie je stanovená v prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom. Potom nedodržanie 15-dňovej lehote na vydanie rozhodnutia o nevyhovievaní návrhu súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je porušením práva oprávneného. Pre prípad neudelenia poverenia na vykonanie exekúcie nie je zákonom - Exekučným poriadkom stanovená lehota, aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade by mala platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia.

Lehota na zamietnutie žiadosti na udelenie poverenia z Exekučného poriadku nevyplýva. Nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobenie úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514. Ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. udeľuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tomu, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Keď táto podmienka nároku na náhradu škody nie je osvedčená žalobcom, keďže sa nedá konštatovať nesprávny úradný postup, potom rozhodnutie okresného súdu je správne, pokiaľ súd žalobu zamietol.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len v prípadoch, keď sa takýto nesprávny úradný postup preukáže. Ak neexistuje v Exekučnom poriadku lehota na vydanie rozhodnutia o neudelení poverenia súdnemu exekútorovi, nemôže sa žalobca domáhať náhrady škody, ak nedošlo k porušeniu právnej povinnosti súdom.

Odvolací súd prisvedčuje názoru žalovanej, že nie sú splnené ani podmienky na vyvodenie zodpovednosti za nesprávny úradný postup zadaný v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nebolo konštatované porušenie práva žalobcom v dôsledku prieťahu v súdnom konaní, o čom je oprávnený rozhodnúť Ústavný súd, resp. na základe sťažnosti predseda okresného súdu. Neexistuje rozhodnutie Ústavného súdu SR či konštatovanie prieťahov pred súdom prvého stupňa, potom neexistuje rozhodnutie týkajúce sa preukázania prieťahu v súdnom konaní exekučným súdom. Novela § 9 zákona č. 514 len bližšie zdefinovala podmienky pre konštatovanie prieťahu v súdnom konaní ako predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody nesprávneho úradného postupu. Ak kompetentný orgán nezistí nesprávny úradný postup, potom nie je možné vyvodiť zodpovednosť z nesprávneho úradného postupu aj vo forme náhrady škody.

Žalobca v konaní uplatňuje právo na náhradu škody, kde škodu predstavujú náklady na evidovanie pohľadávky žalobcu. Podľa okresného súdu nestačí len samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazov vynaložených nákladov. Navyac sa jedná o administratívne náklady, ktoré má žalobca so správou pohľadávky a nemôže byť uplatnená ako náhrada škody pre porušenie povinnosti súdu v exekučnom konaní. Tieto administratívne náklady tak či tak nemôžu byť predmetom exekučného konania, pretože predmetom súdneho rozhodnutia je vždy pohľadávka prisúdená, nie dodatočné náklady žalobcu so správou tejto pohľadávky. Žalobca uplatňuje

nemajetkovú ujmu, pri ktorej nepreukázal, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní v ohrození jeho podnikateľských aktivít, straty dôvery vedenia spoločnosti v súdnicstvo. Ide len o hypotetické uvažovanie žalobcu bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Odvolací súd nevidí dôvod na priznanie náhrady škody či priznanie nemajetkovej ujmy na základe aplikácie Nálezu Ústavného súdu SR. Keď žalobca poukázal na Znalecký posudok č. 1/2014, tak súd tento znalecký posudok môže považovať len za ďalší dôkaz predkladaný žalobcom v konaní, pričom údaje z tohto znaleckého posudku nie sú verifikovateľné, kde znalec vychádzal výlučne z údajov poskytnutých navrhovateľom. Znalecký posudok je aj tak bez významu, pretože uplatnená náhrada škody vyjadruje len paušálne náklady, aj keď podložené znaleckým posudkom, pričom sa vykazujú náklady akejkolvek administratívnej činnosti, nie priamo ku konkrétnemu nároku zo sporu. Nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické, pretože vymedzujú všeobecný náhľad správy pohľadávky u žalobcu bez konkrétneho určenia, pričom výška škody v súvislosti s jednotlivými prípadmi porušenia povinnosti exekučným súdom má predstavovať konkrétnu náhradu materiálnej ujmy u žalobcu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, zatiaľ neosvedčeným a vznikom konkrétnej škody.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením práva, že samotné konštatovanie porušenia práva nebude dostatočným zadosťučinením. Výška nemajetkovej ujmy v konkrétnom prípade nie je žalobcom nejak preukázaná, najmä tvrdený postih žalobcu nesprávnym úradným postupom, čo by sa malo prejavíť v strate dôvery žalobcu v spravodlivosť. Z hľadiska morálnych aspektov z porušenia práva žalobcu sám žalobca vymáha pohľadávky, ktoré sú pochybné. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je pochybný. Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v celom rozsahu.

Ak žalobca poukazuje na retroaktivitu pri použití § 9 ods. 2 zákona č. 514, tak odvolací súd konštatuje, že ide o nepriamu retroaktivitu, pretože v ods. 1 je vymedzený nesprávny úradný postup a v ods. 2, ktorý je účinný od 1.1.2013, len bližšie definuje posudzovanie nesprávneho úradného postupu súdom, ktorého dôsledkom sú sťažnosti na priedahy, prípadne na disciplinárne konanie, ktoré konštatoval Ústavný súd SR. Keďže neexistuje žiadne rozhodnutie týkajúce sa sťažnosti na priedahy v sporových veciach, ktoré sú predmetom nároku žalobcu, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup, ktorý je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody či nemajetkovej ujmy. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. len bližšie rieši otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, ale definovanie nesprávneho úradného postupu je stále uvedené v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného aj pred 1.1.2013. Aj táto námietka žalobcu v odvolaní nie je dôvodná. Preto odvolací súd nevidí dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania. Žalobca ako neúspešný účastník konania je povinný nahradiť úspešnému žalovanému trovy konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže úspešná žalovaná si náhradu trov konania nežiadala, preto okresný súd nemohol priznať úspešnej žalovanej náhradu trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli, trovy si nežiadala, preto úspešnej žalovanej nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Krajský súd zamietá návrh na prerušenie konania. Žalobca v konaní vytýka neprerušenie súdneho konania pre polozenie prejudiciálnej otázky Ústavnému súdu. V súdnom spise sa nenachádza návrh na prerušenie konania, preto o neexistujúcom návrhu žalobcu nemohol rozhodnúť ani okresný súd. Navyiac, odvolací súd je toho názoru, že nie je dôvod na prerušenie konania pre polozenie prejudiciálnej otázky Ústavnému súdu. Z hľadiska vykonaného dokazovania je nesporné, že zatiaľ nebolo preukázané žiadne rozhodnutie, ktoré by sa týkalo konštatovania priedahu v súdnom konaní v tomto prípade. Existuje nedostatok právomoci všeobecných súdov preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdnych konaní v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514. Preto ani odvolací súd nevidí dôvod na to, aby prerušil súdne konanie. Preto zamietá návrh žalobcu na prerušenie konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.